

FRAGMENTY

ERIK

Erikova rozpolcenost pramenila z neschopnosti přijmout okolní svět. Marně hledal věčný zdroj krásy. Často podléhal návalu těžkomyslnosti a beznaděje. Jakoby levá noha chtěla jít vždy jinam než pravá. Nedokázal je sladit. ... Probouzel se, chvěl se úzkostí. Marně utěšoval mysl ztěžklou olovem.

Úpěnlivě hledá vnitřní hlas, hledá omluvu pro všechna ta prázdná slova a hloupé výlevy. Tolikrát se cítil tak zoufale nepatřičně, až se mu ta nepatřičnost stala existencí, permanentním marněním času, vykusováním vlastního krajíce.

Letní den rozevíral svou horkou tlamu. Prodal by své tělo a svou duši poslal na sever. Na sever! Na sever! Tažný pták, co ulétá před upocenou melancholií léta.

Je to ještě láska, když se kruhy tenčí? Svírají celé tělo. Deformují ho do groteskní podoby pouťové atrakce. Je to ještě láska, když se držíme toho slova jako záchranného kruhu?

Večer se sklání do oken. Na stole stojí prázdná šachovnice. Erik bere jednu figurku po druhé a pokládá je na jejich místo. Uklidňuje ho to. Je to jeho obrana proti světu, se kterým tak často nedokáže vyjít, v němž tak složitě hledá své místo. Obrana proti smutku. ... Pěšci již stojí v řadě vedle sebe. Černí a bílí si hledí zpříma do očí. A za nimi se šikuje další vojsko. Pevné mohutné věže, jezdci na koních, střelci se smrtícími šípy. Pěšáci vpředu zvedají štíty. Polnice zní nad planinou, doznívá vojenský marš. A přichází a král a vedle něj královna. Vznešená, hrdá, nádherná! ... Nechá ji dnes padnout nebo zvítězit? Rozprostře ta druhá nade vším svůj černý plášť melancholie? ...

Z proroctví slepé dívky

Přijde zima. Opuštěná země zdivočí. A zřítelnice zešlív. Jsme to my, kdo zabijí. Nikdo jiný.

Báseň je napjatý luk co vystřelí jednou za sto let.

Žena stojí na troskách hořícího města. Její tvář není plná děsu, je v ní zvláštní smutek, k němuž se po stranách lnou dlouhé vlasy, v nichž jakoby spala dávná vášeň, nespoutanost a touha. Nehybné držení těla jako ve snách, zrak povzneseně opomíjející obrazy hořící Tróje, Neronova Říma v plamenech, rozbité Varšavy. Jakoby odpočítávala dětskou hru, na jejímž konci zmizí plameny a objeví se jasný slunečný den. Jedna, dvě, tři ... Kam až je nutné počítat?

AURELIUS (z dopisů)

Vstávám jen proto, abych zase mohl jít spát. Město mi přijde jako hnijící mršina. A všichni ti lidé jsou červi, kteří se na ní přiživují. Jsem zlomený a bez víry. Piju a hodně. Víím to. To, abych přebil tu nasládlou pachut' rozkladu všeho kolem a mě samotného. Rozkládám se zevnitř. Nedá se to zastavit.

Zakousneš se do mých myšlenek. A nepustíš. Jako rozzuřená fena, nedáš mi pokoj. Máš pevný zuby. Šlehnu po Tobě. Zaknučíš a zalezeš do kouta. Jsi psice s velkýma temnýma očima. Jsi konkubína mých rozmarů. Vždycky znovu přílezeš. Nesnášíš ten národ chámů. Chtěl bych Tě prodat na trhu s otrokyněmi. Vystavit Tě přede všemi. Čekat, kdo přihodí víc. Marie s rozpuštěnými vlasy, Marie pokořená, rukama zakrývající svou hanbu. Proč hanba náš všech je jen hanbou Tvojí. Celý svět by se měl stydět, že neustále obnažuje člověka. Ponižuje ho k neunesení. A vždycky je to jen hanba pokořeného. To jen Ty, Marie, polykáš špínu světa. A já se jen dívám a myslím na Tvé tělo a onanuju. A pak se cítím beznadějně prázdný.

Mlčíš. Děsivě a chladně mlčíš. Do neodvolání...

Chodil jsem po hřbitovech a hledal jména. A pak pro některá z nich plakal. Je tolik mrtvých, pro něž můžeme plakat.